

माभैस्त्वं देवि धर्मज्ञे न मत्तोऽस्ति भयं तव । ददामि कं वरं किञ्च करवाणि पितृष्वसः ।
 शक्यं वा यदि वाऽशक्यं करिष्यामि वचस्तव । एवमुक्ता ततः कृष्णमब्रवीद्यदुनन्दनं ।
 शिशुपालस्यापराधान् क्षमेयास्त्वं महाबल । मत्कृते यदुशार्दूल विद्वेन मे वरं प्रभो ।
 ॥ कृष्ण उवाच ॥ अपराधघते क्षम्य मया ह्यस्य पितृष्वसः । पुत्रस्य ते बधार्हस्य मा त्वं शोके मनःकथाः ।
 ॥ भीष्म उवाच ॥ एवमेष नृपः पापः शिशुपालः सुमन्दधीः । त्वां समाह्वयते वीर गोविन्दवरदर्पितः ।
 इति श्रीमहाभारते सभापर्वणि शिशुपालवधपर्वणि शिशुपालवृत्तान्तकथने द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४२ ॥
 ॥ भीष्म उवाच ॥ नैषा चेदिपतेर्बुद्धिर्यथा त्वाह्वयतेऽच्युत । नूनमेष जगद्गर्तुः कृष्णस्यैव विनिश्चयः ।
 को हि मां भीमसेनाद्य चितावर्हति पार्थिवः । चेष्टुं कालपरीतात्मा यथैष कुलपांसनः ।
 एष ह्यस्य महाबाहुस्तेजोऽश्वश्च हरेर्ध्रुवं । तमेव पुनरादातुमिच्छत्युत तथा विभुः ।
 येनैष कुरुशार्दूल शार्दूल इव चेदिराट् । गर्जत्यतीव दुर्बुद्धिः सर्वानस्मानचिन्तयन् ।
 ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो न ममृषे चैद्यस्तद्गोभवचनं तदा । उवाच चैनं संक्रुद्धः पुनर्भीष्ममथोत्तरं ।
 ॥ शिशुपाल उवाच ॥ द्विषतां नोऽस्तु भोग्यैष प्रभावः केशवस्य यः । यस्य संस्तववक्ता त्वं बन्दिवस्ततोत्थितः ।
 संस्तवेच मनो भीष्म परेषां रमते यदि । तदा संस्तोषि राजस्त्वमिमं हित्वा जनार्दन ।
 दरदं सुहि बाह्मीकमिमं पार्थिवसत्तमं । जायमानेन येनयमभवद्धारिता महो ।
 वज्राङ्गविषयाध्यक्षं सहस्राक्षसमं बले । सुहि कर्णमिमं भीष्म महाचापविकर्षणं ।
 यस्येमे कुण्डले दिव्ये सहजे देवनिर्मिते । कवचञ्च महाबाहो बालार्कसदृशप्रभं ।
 वासवप्रतिमो येन जरासन्धोऽतिदुर्जयः । विजितो बाहुयुद्धेन देहभेदञ्च लब्धितः ।
 द्रोणं द्रोणिञ्च साधु त्वं पितापुत्रौ महारथौ । सुहि सुत्यानुभौ भीष्म सततं द्विजसत्तमौ ।
 ययोरन्यतरो भीष्म संक्रुद्धः सचराचरां । इमां वसुमतीं कुर्यान्निःशेषामिति मे मतिः ।
 द्रोणस्य हि समं युद्धे न पश्यामि नराधिपं । नाश्वत्थामः समं भीष्म नच तौ स्तोतुमिच्छसि ।
 पृथिव्या सागरान्तायां यो वै प्रतिसमो भवेत् । दुर्योधनं तं राजेन्द्रमतिक्रम्य महाभुजं ।
 जयद्रथञ्च राजानं कृतास्त्रं दृढविक्रमं । द्रुमं किम्पुरुषाचार्यं लोके प्रथितविक्रमं ।
 दृढञ्च भारताचार्यं तथा शारदतं कृपं ।
 अतिक्रम्य महावीर्यं किं प्रशंससि केशवं । धनुर्धराणां प्रवरं रुक्मिणं पुरुषोत्तमं ।
 अतिक्रम्य महावीर्यं किं प्रशंससि केशवं । भीष्मकञ्च महावीर्यं दन्तवक्रञ्च भूमिपं ।
 भगदत्तं धूपकेतुं जयत्सेनञ्च मागधं । विराटद्रुपदौ चोभौ शकुनिञ्च दृहद्वलं ।
 विन्दानुविन्दावावनैथा पाण्डुञ्च श्वेतमथोत्तमं । शङ्खञ्च सुमहाभागं वृषसेनञ्च मानिनं ।
 एकलव्यञ्च विक्रान्तं कालिङ्गञ्च महारथं । अतिक्रम्य महावीर्यं किं प्रशंससि केशवं । शल्यादीनपि कस्मात्त्वं न स्तोषिवसुधा
 धिपान् ।
 सवाय यदि ते बुद्धिर्वर्त्तते भीष्म सर्वदा । किं हि शक्यं मया कर्तुं यदृष्टानां त्वया नृप । पुरा कथयतां नूनं न श्रुतं धर्मवादिनां ।